

Майкъл Суонуик
Скерцо и Тиранозавър

Пианистът свиреше подбрани сонати за клавесин от Скарлати, кратки пиеси с дължина от една до три минути, изключително сложни и изтънчени, когато стадото хадрозаври¹ се понесе покрай прозореца. Стотиците животни вдигаха облаци прах и издаваха онзи прекрасен, постепенно снижаващ се, почти наподобяващ музикален тон зов. Гледката беше забележителна.

Но точно в този момент сервираха оръдовъра: плезиозавър² в кафяви водорасли, белуга, топната в нарязано яйце от маязвра³, тънки резенчета от додо върху препечен хляб, както и още дузина деликатеси. В сравнение с тях тромавите бягащи тревопасни изглеждаха съвсем скучни.

Никой не им обръщаше голямо внимание.

Освен хлапето. Залепило лице на прозореца, то се вираше в тях, а в очите му се четеше напрегнатост, забележителна дори за момче на неговата възраст. Дадох си сметка, че беше на около десет години.

След като се снабдих с чаша шампанско от минаващия наблизно поднос, аз се приближих и застанах до него.

– Забавляваш ли се, синко?

Без даже да отмести поглед, хлапето каза:

– Какво според тебе ги изплаши? Не беше ли...? – като забеляза ловците и джиповете им лицето му помръкна. – Аха.

– Понякога се налага да хитруваме мъничко, за да има какво да видят посетителите – рекох аз и посочих с винената чаша към стадото и хълмовете в далечината. – Обаче там е пълно с дебнещи хищници – тродони⁴, дromeозаври⁵... даже и стария Сатана.

Той ме изгледа с ням въпрос в очите.

– Сатана наричаме болния стар тиранозавър, който се навърта около станцията вече почти цял месец и плякосва бунището ни.

Не трябваше да изричам това. Момчето изглеждаше ужасно разочаровано.

– Тирексът боклукчия! Не може да бъде!

– Тиранозавърът е извънредно пресметлив ловец – казах аз. – Също

---

1. Хадрозаври – големи птицетазови динозаври, хранещи се с растителност, чиито муцуни наподобяват патешки човки.

2. Плезиозавър – праисторически морски хищник с дълга шия.

3. Маязвра – тревояден динозавър, достигащ 9-метрова дължина. Името му означава „гушер-добра майка“.

4. Тродон – двуметров хищен динозавър; името му означава „раняващият зъб“.

5. Дromeозавър – хищник с мощни челюсти и остри нокти на задните крака. Роднина на прославения от Спилбърг велосираптор.

като лъва. Щом му се удаде възможност, ако щеш ми вярвай, той се възползва от нея. И когато изпитва болка, както е в случая със стария Сатана – е, тогава той става толкова свиреп и опасен, колкото всеки звяр може да бъде. Ще убива дори и когато изобщо не е гладен.

Думите ми зарадваха хлапето.

– Добре – каза той. – Доволен съм.

Потънали в дружеско мълчание, ние вперихме поглед в горите, оглеждайки се за движещи се сенки. Тогава прозвуча сигналът за началото на вечерята и аз изпроводих момчето обратно до масата му. Последните хадрозаври вече се бяха отдалечили.

Той ме последва с явно нежелание.

Кредният⁶ бал представляваше нашата огромна машина за пари (сто хиляди долара струваше едното място) и в допълнение към търга преди вечерята и танците след нея всеки, ангажирал цяла маса за шестима, получаваше право на личен палеонтолог като израз на нашата благосклонност.

Самият аз също бях палеонтолог, преди да бъда повишен. Сега обикалях залата, облечен в смокинг, проверявайки дали всичко върви гладко.

Сервитьорите се появяваха и изчезваха. Човек би могъл да зърне как се суетят зад паравана, скриващ входа на времевия тунел, след което изведнъж изскачат от другата страна, носейки тежките претрупани подноси. Стиракозаврови⁷ медальони в мастодонтова моцарела за тези, които обичат говеждо. Археоптерикс с бадеми за онези, предпочитащи бяло. Радичио и копър за вегетарианците. Плюс музикален акомпанимент, приятно бърборене и най-добрата гледка във вселената.

Доналд Хоукинс беше причислен към масата на хлапето – семейство дьо Шервил. Според разпределението на местата, грубият флегматичен мъж бе Жерар, натрупалият богатството *paterfamilias*. Дамата до него бе Даниел – някога негова трофейна съпруга, а сега елегантно остаряваща. До тях седяха двамата им гости – семейство Кадиган – които изглеждаха изумени от всичко наоколо и по всяка вероятност бяха любимецът на шефа и женичката му. Те не говореха много. Нацупената дъщеря, Мелюзин, в къса черна рокля, пресметливо разкриваща съвършения й бюст. Тя изглеждаше отегчена и неспокойна – истинско възплъщение на

6. Креда – третият период от Мезозойската ера (Ерата на динозаврите), започнал преди 144 милиона години и завършил преди 65 милиона.

7. Стиракозавър – родствен на трицератопса динозавър с един рог на носа и шест рога на „яката“.

неприятностите. И най-накрая момчето, наречено Филип.

Наблюдавах ги съсредоточено – най-вече заради Хоукинс. Беше новак и не очаквах да издържи дълго. Но той бързо очарова всички на масата – млад, хубав, възпитан – той притежаваше всичко. Забелязах как Мелюзин се отпусна назад в стола си, изучавайки го през тъмните си мигли, без да продума нито дума. Хоукинс, отговаряйки на нещо, казано от малкия Филип, се ухили безгрижно. Можех да усетя силата на момчешкото възхищение и от другия край на залата.

После ми се наложи да се измъкна от късната Креда и да се върна обратно в кухнята, в базата майка, в 2040 година.

Там ме чакаше служител от Агенцията за времевата сигурност. Главната задача на АВС беше да предотвратява възникването на времеви парадокси, така че Непроменящите да нямат основания да отнемат нашите времеви привилегии. Повечето хора си мислят, че пътуването във времето е било изобретено наскоро, и то от човешки същества. Налагаше се да заблуждаваме, защото спонсорите ни не желаят да огласяват присъствието си. В кухнята цареше страшна бъркотия. Един от келнерите стоеше наведен над масата, поставил ръцете си върху нея и разкрячил широко крака. Друг лежеше на пода, здраво притиснал онова, което приличаше на счупена ръка. Офицерите от АВС ги държах на прицел.

Добрата новина бе, че Стареца го нямаше. Ако работата се бе оказала дебела – нещо голямо и опасно, като бомба на креационистите например или послание от милиони години напред в бъдещето – той щеше да присъства.

Когато се появих, всички започнаха да приказват едновременно.

– ...не съм направил нищо, човече, това копеле...

– ...виновен в нарушение от клас б...

– ...счупи ми шибаната ръка, човече. А пък после ме блъсна на земята...

– ...да вършим работа. Разкарайте ги от кухнята ми.

Случаят се оказа доста обикновен. Един от сервитьорите беше заговорничил с друг назначен от по-късен период да направи доходоносни инвестиции на името на по-младото му аз. Достатъчно, за да станат и двамата мултимилардери. Имахме инсталирани устройства за наблюдение в кухнята, благодарение на които служителите от АВС бяха забелязали предаването на бумагите. Сега виновниците отричаха всичко.

Нямаше да им е от голяма полза. Властите пазеха стриктно историческите данни. Натрупването на благосъстояние, подобно на

замисленото, щеше да щръкне като среден пръст показан на обществено място.

Веднага уволних двамата келнери, повиках полицията, за да ги отведе и пуснах поръчка за две замени няколко часа назад в локалното минало, като по този начин попълних всички празнини в обслужването. После извиках служителя от АВС и добре го насолних заради това, че ме извика в реалното време, вместо да ми изпрати мемор три дни назад. Станалото – станало, въздъгнах аз. Веднъж повикан, трябваше да се справя с проблема лично. Стандартната процедура по сигурността. Нищо особено. Обаче беше уморително. Затова, когато се върнах във времевия тунел на станцията Хилтоп, нагласих времето на няколко часа след като бях тръгнал. Пристигнах тъкмо навреме за сервирането на десерта и кафето.

Някой ми подаде микрофона и аз го потупах два пъти, призовавайки за внимание. Стоях пред прозореца, а слънцето залязваше зад мен сред невъобразима красота.

– Дами и господа – казах аз – Нека отново ви пожелаая Добре дошли в късната Креда. Намирате се в последната изследователска станция от този период, след което ще настъпи Ерата на бозайниците. Не се тревожете – метеоритът, причинил гибелта на динозаврите, е все още на няколко хиляди години напред в бъдещето – направих кратка пауза за очаквания смях в залата, след което продължих.

– Ако погледнете навън, ще видите Жан – нашият дино-ловец, който залага обонятелна примамка. Жан, помахай на нашите гости!

Жан бърникаше някакъв малък триножник. Тя помаха весело, после отново се приведе над работата си. С вързаната си на конска опашка коса и светлокафяви шорти тя изглеждаше точно като мацето на научната база. Но на Жан ѝ бе предопределено да стане един от най-добрите динозаврови бихейвиористи в света, и тя го знаеше. Въпреки всичките ни усилия, слуховете се разпространяваха.

Сега Жан се бе обърнала към входовете на станцията, внимателно размотавайки голяма макара жица, докато вървеше заднишком. Всички прозорци бяха разположени на втория етаж. Вратите на партера бяха бронирани.

– Жан ще се прибере вътре по време на демонстрацията – казах аз – Няма да ви се иска да сте навън, когато примамката изпълни ролята си.

– Какво представлява тя? – извика някой.

– Кръв на трицератопс⁸. Надяваме се да привлечем някой хищник – може би дори Краля на хищниците, самият Tugannosaurus Rex. – От

масите се разнесе одобрително шушукане. Всички бяха чували за тирекса. Той беше истинска звезда. Веднага преминах към лекционно говорене – Ако направите дисекция на тиранозавър, ще видите, че обонятелният му орган е изключително голям в сравнение с останалата част на мозъка му. Може да му съперничи единствено лешоядът. Рексът буквално надушва плячката си – която най-често е мърша, но аз премълчах това – от километри. Гледайте.

Примамката изчезна изведнъж и от нея остана само облаче розова мъгла.

Хвърлих поглед към масата на дъо Шервил и видях как Мелюзин изважда краче от обувката си и го плъзга по крачолата на Хоукинс. Той се изчерви.

Баща ѝ нищо не видя. Майка и – по-точно, нейната мащеха – сякаш забележа, но се престори, че не я интересува. Според нея това беше обичайно женско поведение. Не можех да се намеся, но успях да забележа какви хубави крака има Мелюзин.

– Това ще отнеме няколко минути. Докато чакате, бих насочил вашето внимание към превъзходните сладкиши на главния готвач Рупърт.

Отстъпих сред възторжени аплодисменти и се заех отново да подскачам от маса на маса. Шега тук, похвала там. Истина е, че добрите маниери карат света да се върти.

Когато стигнах до дъо Шервил, лицето на Хоукинс бе пребледняло.

– Сър! – той скочи на крака – Искам да ви кажа две думи.

Той почти ме повлече от масата.

Щом се уединихме, Хоукинс бе толкова разстроен, че заекваше.

– Тъ – тази млада дама, тя и – иска дъ – да...

– Знам какво иска – казах хладно. – Момичето е пълнолетно – сам решавай.

– Вие не разбирате! Просто е невъзможно да се върна на масата – той беше наистина уплашен. Първо си помислих, че е чул някакви слухове, неясни подмятания за бъдещата си кариера. Макар че някак си работата не ми изглеждаше точно такава. Тук имаше нещо друго.

– Добре – казах. – Свободен си. Но не обичам тайни. Искам да обясниш всичко без увъртания, да го запишеш и да го оставиш в офиса ми. И никакви бягства, разбра ли?

– Да, сър. – израз на облекчение плъзна по младото хубаво лице. –

---

8. Трицератопс – тревояден 9-метров динозавър с три рога на главата, чийто череп е снабден с костна „яка“, предпазваща врата му.

Благодаря ви, сър.

Той се приготви за тръгване.

– А, и още нещо. – изтърсих изведнъж, ненавиждайки се. – Не се навъртай около палатката си до края на бала.

Дьо Шервил не бяха съвсем изненадани, когато им съобщих, че Хоукинс си е взел болнични и аз ще го заместя. После извадих тиранозавърския зъб от джоба си и го дадох на Филип. Той не беше нещо кой знае какво – рексовете губят и сменят множество зъби – но нямаше нужда да им съобщавам това.

– Изглежда остър – каза госпожа дьо Шервил с нотка на тревожност в гласа си.

– Също така и назъбен. Сигурно искаш да попиташ майка си дали можеш да го използваш вместо нож следващия път, когато ти сервираат пържола – предложих аз.

Това го спечели напълно. Децата са непостоянни. Филип мигом забрави всичко за Хоукинс. За разлика от Мелюзин. С очи, искрящи от гняв, тя ме наблюдаваше, хвърляйки салфетката си на пода.

– Искам да знам – поде момичето – какво, по дяволите, си въобразявате, че...

За щастие, точно тогава се появи Сатаната.

Тиранозавърът изникна от гората с мълниеносна скорост. Човек трябваше да бъде опитен палеонтолог, за да знае, че това не е върхът на възможностите му. Даже и умиращ тирекс се движи бързо. Хората зяпнаха.

Извадих микрофона от джоба и бързо се приближих към предната част на залата.

– Приятели, извадихме късмет. Бих искал да уверя тези, чиито маси се намират близо до прозорците, че стъклото издържа двайсет тона на квадратен инч. Каквото и да се случи, вие сте в безопасност. Очаква ви невъобразимо представление. Онези, които са в задната част, вероятно биха желали да се преместят малко по-близо.

Младият Филип стоеше като гръмнат.

Съществото беше почти до нас.

– Тиранозавърът притежава свръхостро обоняние – напомних им аз. – Щом помирише кръв, мозъкът му избухва. Сякаш изпада в кулинарен бяс.

Няколко капки кръв опръскаха стъклото. Сатаната ни виждаше през прозореца, мятеше се отгоре му и се опитваше да го разбие. Уумп! Стъклото избумтя и потрепери от удара. Писъци и викове се разнесоха в

залата, няколко души скочиха на крака. По мой сигнал музикантите от квартета отново грабнаха инструментите си и засвириха, докато Сатаната отскачаше, дращеше и ръмжеше, истинско възплащение на яростта и гнева. Те избраха скерцото от квинтета за пиано на Шостакович. По принцип скерцото е забавно и леко, но често в него се таи някаква вихрушка, която се отрищва и го прави идеално подходящо за кошмарите и безумието на месоядните динозаври. Умп! Могъщата глава се блъскаше в стъклото, отново и отново. Разтворил паст, Сатаната удряше прозореца с гигантските си челюсти, оставяйки дълбоки следи по стъклото.

Филип притисна тяло до прозореца с цялата сила, на която бе способен, опитвайки се да стопи дистанцията между себе си и вилнеещата динозаврова смърт. Крещейки от дива радост, той се стремеше да е колкото се може по-близо до действието, докато огромната уста се опитваше да го сграбчи. Разбирах го прекрасно. Можех напълно да се отъждествя с хлапето. Аз бях същият като него, когато бях на неговата възраст.

* * *

Когато Сатаната най-накрая се умори и се отдалечи, изпаднал в лошо настроение, аз се върнах при дъо Шервил. Филип отново бе в компанията на семейството си. Хлапето изглеждаше бледо и щастливо.

Както и сестра му. Забелязах, че дишаше повърхностно.

– Изпуснахте салфетката си – казах и я подадох на Мелюзин. Вътре имаше карта с размерите на пощенска картичка, показваща станцията и двора зад нея. Около една от палатките бе нарисувана окръжност. Под нея пишеше: „Докато останалите танцуват“.

Бях се подписал като Дон.

– Когато порасна, ще стана палеонтолог – каза момчето. – Палеонтолог бихейвиорист, а не анатом или ловец. – В този момент дойдоха да го заведат в къщи. Родителите му оставаха да танцуват, а Мелюзин беше изчезнала, вероятно запътила се към палатката на Хоукинс.

– Много добре – казах аз и поставих ръка на рамото му. – Ела да ме видиш, щом завършиш обучението си. Ще се радвам да ти покажа тънкостите на занаята.

Момчето си тръгна. Знаех прекрасно как се чувства. Спомням си как стоях с часове пред Залингеровия стенопис „Ерата на влечугите“ в музея Пийбоди в Ню Хейвън. Това беше преди пътешествията във времето, когато нарисуваните динозаври бяха най-истинското, до което можеше да се докоснеш. Сега бих могъл да посоча стотици грешки в

начина, по който ги представяха тогава. Но в онази далечна лятна утрин от Атлантидата на моето детство аз просто стоях хипнотизиран пред тези великолепни зверове, преливащ от възхищение, докато майка ми буквално ме издърпа навън.

Наистина беше жалко. Филип бе толкова любознателен и ентузиазизиран. Би могъл да стане голям палеонтолог. Усещах това. Въпреки всичко, нямаше да успее да осъществи мечтите си. Родителите му имаха твърде много пари, за да му го позволят. Знаех това, защото бях надзърнал в списъка на личния състав за следващите сто години и името му не фигурираше никъде.

Тази тайна вероятно беше най-малката от всички, които грижливо пазех за себе си и никога нямаше да разкрия. Въпреки това бях натъжен. За миг почувствах тежестта на всичките си сто години, всяко дребно удобство и всяка нечестна изгода. След което се отправих към тунела и се върнах един час назад.

Без никой да ме види, аз се промъкнах вътре и започнах да чакам Мелюзин.

Поддръжката на тунела е скъпа. По време на нормалните операции – когато не организираме балове – ние прекарваме месеци в полето. Затова дворът бе оборудван с армейски палатки, разположени върху платформи и електрическа ограда, която да държи чудовищата навън.

Беше тъмно, когато Мелюзин се вмъкна вътре.

– Доналд?

– Шшт – сложих пръста си върху нейните устни и я притеглих към мен. Едната ми ръка бавно се плъзна по голия ѝ гръб, сграбчвайки елегантното ѝ малко дупе. Тя вдигна устни към моите и ние се целунахме дълбоко и страстно.

После я положих върху походното легло и започнахме да се събличаме един друг. Тя откъсна три копчета от ризата ми, докато я сваляше от гърба ми.

Мелюзин не беше никак тиха, за което ѝ бях благодарен. Тя бе властна и егоцентрична дама, която ти даваше да разбереш кога не харесва това, което правиш, и хич не се срамуваше да ти каже какво да сториш после. Изискваше голямо внимание. За което също ѝ бях благодарен.

Имах нужда от разпускане.

Защото, докато бях в палатката му, чукайки жената, която той не бе пожелал, Хоукинс бе някъде навън и умираше. Според записа, който щях да подготвя по-късно тази нощ, а щях да получа онзи ден, той бе

изяден жив от стария рекс, станал раздразнителен поради болезнен мозъчен тумор. Беше гаден начин да се разправиш с някого. Не исках да си припомням. Правех всичко възможно да не мисля за това.

Трябва да призная – Мелюзин буквално възпламени палатката. И тъй, значи аз я използвах. И какво? Това далеч не беше най-лошото ми престъпление. Тя не обичаше Хоукинс – та тя даже не го познаваше. Тя бе просто една разглежена и богата авантюристична кучка, ламтяща за душевен сувенир. Още една резка, отбелязваща поредната ѝ победа. Много добре познавах този тип жени. Те представляват една от допълнителните екстри в бизнеса.

До горната част на леглото стоеше наскоро препариран череп на трицератопс. Той блещукаше слабо, бледа и неясна форма в мрака. Когато Мелюзин свърши, тя стисна единия от роговете толкова силно, че черепът взе да трополи върху дъските.

Накрая тя си тръгна, доволна и напоена с миризмата на фиксаж за кости и моето тяло. И двамата имахме нашата малка тръпка. Не бях продумал нито дума и тя не бе забелязала нищо. Тирексът не е кой знае какъв хищник. Но, все пак, не се изискват кой знае какви умения да убиеш човек. Твърде бавен, за да избяга и твърде голям, за да се скрие – ние представляваме идеалната жертва на тиранозавъра.

Когато останките на Хоукинс бяха открити, в целия лагер настана суматоха. Обиколих навсякъде, действайки машинално, давайки формални заповеди да се застреля Сатаната, останките навреме да се изпратят обратно, а докладът – в моя офис. След което събрах всички закуп и им изнесох една лекция за парадоксите във времето. Никой не трябваше да говори за случилото се. Онези, които го направеха, щяха да бъдат автоматично уволнени. Щяха да последват юридически санкции. Отвратителни неща. Наказания. Глоби.

В два сутринта най-накрая се добрах до моя офис, за да напиша операционния доклад за деня.

Меморът на Хоукинс беше там и ме очакваше. Бях забравил за него. Възнамерявах да го прочета чак на следващия ден. Но после си дадох сметка, че се чувствам ужасно и реших, че може би е по-добре още сега да се отърва от неприятното задължение.

Включих светещия прибор и бледото лице на Хоукинс се появи на екрана. Сковано, сякаш признаваше престъпление, той започна:

– Родителите ми не искаха да стана учен. Трябваше да стоя у дома и да се грижа за семейното богатство. Да си седя вкъщи и да оставя ума си да изгние – лицето му се изкриви от спомените. – И тъй, ето го

първото нещо, което трябва да узнаете – Доналд Хоукинс не е истинското ми име.

Майка ми е била доста буйна на младини. Не мисля, че тя знае кой е баща ми. Затова, щом съм се родил, работата е била потулена. Отгледали са ме баба и дядо. Те вече били доста стари, за да се грижат за малко дете, поради което ме прехвърлили назад във времето, когато са били по-млади, и ме отгледали до майка ми. Бях на петнайсет, когато научих, че тя не ми е истинска сестра.

Истинското ми име е Филип дьо Шервил. Промених разпределението на местата, за да мога да се срещна с по-младото си аз. Обаче след това Мелюзин – моята майка – започна да ми се сваля. Така че вероятно вече се досещате – той се засмя смутено – защо не исках да тръгна по пътя на Едип.

Приспособлението изгасна за миг, после отново се включи. Имаше постскриптум.

– О, да, всъщност исках да ви кажа... нещата, които ми казахте днес, когато бях малък – насърчението. И зъба. Ами, те означават много за мен. Затова, въ... Благодаря.

Уредът се изключи.

Хванах главата си с ръце. Всичко пулсираше, сякаш цялата вселена бе затворена в рамките на един развален зъб. Или може би мозъчен тумор на болен стар динозавър. Не съм глупак. Веднага виждам усложненията.

Хлапето – Филип – беше мой син. Дори и не подозирах, че имам син, а сега той беше мъртъв.

След дълги, бледи, пусти часове, започнах са чертая времеви линии в холографното пространство над бюрото ми. Обикновен двоен възел за Хоукинс/Филип. Доста по-усложнена фигура за моя милост. После въведох служителите от АВС, сервитьорите, палеонтолозите, музикантите, работниците, които построиха станцията и ще върнат останките и, когато нас вече ни няма...

Може би общо стотина индивидуалности.

Щом привърших, разполагах с триизмерен модел, представящ станцията Хилтоп като възел на пресичащи се под всякакъв ъгъл животи във времето. Беше истински ад. Изглеждаше като Гордиевия възел.

След това се захванах със създаването на мемор обратно към по-младото ми аз. Истински Дамоклев меч от въглеродна стомана, остър като бръснач, който ще разреже станцията на хиляди пулсиращи парадоксови фрагменти.

Наеми него, уволни нея, усучи и завържи стотина млади учени, всичките в прекрасна форма, годни да имат потомство, един милион години преди Христа⁹. А, и не създавай никакви деца, разбра ли?

Това би накарало спонсорите ни да се нахвърлят върху нас като множество бесни стършели. Непроменящите ще изтръгнат пътуването във времето от човешките ръце – ретроактивно. Всичко, свързано с него, ще бъде изтрито от реалността и запратено в раздробяващата среда на квантовата несигурност. Станцията Хилтоп ще се разтвори във владенията на „може-би-е-било“. Изследванията и откритията на хиляди предани учени ще изчезнат от човешкото познание. Моят син никога не ще бъде заченат, роден или изпратен коравосърдечно в лапите на никому необходима смърт.

Всичко онова, което се бях стремял да постигна през целия си живот, щеше да загине.

Звучеше ми добре.

Когато меморът беше готов, аз го маркирах с ПРИОРИТЕТ и САМО ЗА МЕН. После се приготвих да го изпратя три месеца назад във времето.

Вратата зад мен се отвори с изщракване. Завъртях се на стола си. Вътре влезе единственият човек в цялата вселена, който бе в състояние да ме спре.

– Момчето се наслади на двайсет и четири години живот, преди да умре. – каза Старецът. – Недей да му отнемаш това.

Погледнах в очите му. В моите собствени очи. Тези очи ме очароваха и отблъскваха. Бяха тъмнокафяви и разположени в натрупани за цял живот бръчки. Работех с по-старото си аз, откакто за първи път подписах договор с Хилтоп, и те все още си оставаха мистерия за мен. Напълно непроницаеми, те ме караха да се чувствам като мишка, хипнотизирана от змия.

– Не е заради хлапето – казах аз. – Заради всичко е.

– Знам.

– Срещнах го едва тази нощ – имам пред вид Филип. Хоукинс беше просто новобранец. Едва го познавам.

Старецът взе една бутилка, наля си и я върна в барчето. Докато правеше това, аз дори не забелязах, че отпивам.

– Продължавам да забравям колко емоционален съм бил, когато бях млад. – рече той.

---

9. Вероятно авторово недоглеждане – вж. бел. за кредитата.

– Не се чувствам млад.

– Почакай да станеш на моите години.

Не мисля, че знам колко стар е Старецът. Съществуват специални процедури за удължаване на живота, достъпни за онези, които играят играта, а Старецът играеше тази отвратителна игра от толкова отдавна, че на практика той я управляваше.

Единственото, което знам, е че той и аз представляваме един и същ човек.

Мислите ми направиха внезапен завой:

– Дявол да го вземе това глупаво хлапе! – изтърсих аз. – Какво толкова е правел извън двора?

Старецът сви рамене.

– Той беше любознателен. Всички учени са такива. Зърна нещо и се запъти да го изучава. Остави го... хлапе. Станалото – станало.

Втрених се в мемора, който бях записал.

– Ще видим.

Той постави втори мемор до моя.

– Позволих си своеволието да запиша това за теб. Мислех, че ще ти спестя мъката да го съчиняваш.

Взех мемора и се взрях в съдържанието му. Беше този, който бях получил вчера. „Хоукинс нападнат и убит от Сатаната малко след настъпването на локалната полунощ днес“, цитирах аз. „Вземете всички необходими мерки да ограничите възникването на слухове“.

Преливащ от отвращение, рекох:

– Точно затова възнамерявам да срутя цялата мръсна система. Мислиш ли, че искам да се превърна в човек, който може да изпрати собствения си син да умре? Мислиш ли, че искам да се превърна в теб?

Това бе удар в десетката. Един дълъг миг Старецът не пророни нито дума.

– Чуй ме – изрече той накрая. – Спомняш ли си онзи ден в Пийбоди?

– Знаеш, че го помня.

– Стоях там пред онази картина, копнеейки с цялото си сърце – с цялото ти сърце – да мога да зърна истински, жив динозавър. Но дори тогава, дори като осемгодишно хлапе аз знаех, че това никога няма да стане. Че такива неща просто не се случват.

Не казах нищо.

– Бог те дарява с чудо – рече той. – Не му го хвърляй в лицето.

След което си тръгна.

Аз останах.

Беше моят ред. Два възможни бъдещи живота лежах един до друг на бюрото ми и аз трябваше да избира единия от тях. На вселената е присъща нестабилност във всяка секунда. Ако парадоксите не бяха възможни, никой нямаше да си прахосва енергията, за да ги предотвратява. Старецът ми се беше доверил да претегля всички значими фактори, да взема правилното решение и да живея с последствията от него.

Това беше най-жестокото нещо, което някога ми е причинявал. Мислите за жестокостта ми напомниха за очите на Стареца. Очи тъй дълбоки, че можеш да се удавиш в тях. Очи тъй тъмни, че не можеш да кажеш колко трупа вече лежат потопени в тях. След всички тия години на работа с него, аз все още не мога да кажа със сигурност дали това са очите на светец, или тези на най-злия човек на света.

Два мемора лежах пред мен. Протегнах ръка към единия, поколебах се, после я отдръпнах. Изведнъж изборът се оказа не толкова лесен.

Нощта беше свръхестествено тиха. Сякаш целият свят бе затаил дъх в очакване на моето решение.

Протегнах ръка към меморите.

Избрах единия.

КРАЙ

© 1999 Майкъл Суонуик
© Адриан Лазаровски, превод от английски

Michael Swanwick
Scherzo with Tyrannosaur, 1999

Източник: <http://www.fantastika-bg.com> (през <http://sfbg.us>)

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/1338>]